

‘Wat vind je ervan?’

‘Het ziet er wel heel gelikt uit allemaal hoor, vind ik.’

‘Zeker, maar ze bieden ook een rondleiding aan hè? Dus we kunnen er gewoon een keer gaan kijken, dan zie je hoe het echt is.’

‘Moeten we daar dan ook al voor betalen?’

‘Nee, die is gratis. Ze hebben een soort open dagen. Onder voorwaarde van strikte geheimhouding uiteraard, daar moeten we wel voor tekenen, dan meteen al.’

‘Ze doen wel alles zwaar beveiligd zeg, hoe we dat account moesten aanmaken ook! Voelt toch een beetje of we crimineel bezig zijn, vind je niet?’

‘Daar wil ik het zeker ook met ze over hebben. We treden buiten de gebaande paden, al helemaal als we dit zo doorzetten zoals we laatst besproken hebben. Maar we hebben zijn verklaring op schrift, en zij op hun beurt hebben hun eigen juridische afdeling. Het gaat nu vooral even om precies de hulp die ze bieden, en of ze akkoord gaan...’

‘Je bedoelt: het feest dat ze organiseren?’

‘Nee, Femke, dat bedoel ik niet, ik bedoel de hulp die ze bieden, precies zoals ik het zeg. Laten we nou geen verstopperijtje spelen.’

‘Oké, sorry. Maar Mark moet ook mee.’

‘Als hij daar zin in heeft, en tijd voor wil maken.’

‘Ik bedoel eigenlijk meer, mee met ons plan.’

‘O, maar dat is hij toch al, dacht ik? Maar goed, evenement aanmaken in de whatsappgroep dan maar? Die van ons drieën welteverstaan?’

‘Dat spreekt vanzelf. Maar wat zetten we daar dan in? Uitstapje naar de Efteling?’

‘Nee, gewoon open dag, Femke, zonder verdere toevoeging, begin nou niet weer! In elk geval iets neutraals, je weet nooit wie er meekijkt. En we gaan het wel doorzetten hoor, ook zonder Mark.’

‘Dat kan niet, Carla. Hij moet er wel bij zijn.’

‘Maar net zei je nog...’

‘Ja, maar nu ik er even beter over nadenk... We doen dit unaniem met zijn drieën, en anders niet.’

‘Oké, daar heb je wel gelijk in. Maar laten we het alsjeblieft wel bij de kern van ons gezin houden. Jij en ik en Mark.’

‘Nou... Ik heb het al wel een beetje met Nina besproken.’

‘Dat meen je niet! Het gaat om ónze papa hè, niet om die van haar. Wat hadden we nou afgesproken! En wat bedoel je met een beetje? Jezus, Femke, hier ben ik niet blij mee hoor! En weet Jules er dan ook al van?’

‘Nee nee nee, natuurlijk niet!’

‘O gelukkig. En laten we dat zo houden, goed?’

Jules, haar donorzwager en papa’s donorschoonzoon – Femke’s kinderen waren van hem – was als eerste over een

groot feest voor papa's tachtigste verjaardag begonnen. Niet dat hij daarmee nou zo origineel was, en natuurlijk hadden zij en Femke en zelfs Mark daar ook al aan gedacht, het was tenslotte weer een kroonjaar en papa hield nu al jaren de boot af, dat kon hij nu echt niet meer maken, maar Jules was ermee gekomen op een moment dat zij er nog helemaal niet zo bezig mee waren.

Hoe het plan zich intussen had ontwikkeld, daar stond hij wel volledig buiten en dat moest wat haar betreft beslist zo blijven. Als de hele wereld er zich mee ging bemoeien, wist je zeker dat er niets van terecht zou komen. Hem er in dit stadium niet bij betrekken – en trouwens Nina ook niet! – was bovendien in lijn met een van de belangrijkste clausules bij de eis tot geheimhouding die de organisatie had gesteld: hou de kring ingewijden zo lang mogelijk zo klein mogelijk.

Die geheimhouding gold voor hen wel heel in het bijzonder, althans, die indruk kreeg ze uit het eerste mailtje dat ze binnenkreeg naar aanleiding van hun bijzondere verzoek. Dit hebben we nog niet eerder zo bij de hand gehad, mailde de organisator. Ik moet dit overleggen met mijn bestuur voor ik u iets toe kan zeggen. Maar u bent van harte welkom op onze open dag! In de bijlage een ellenlange vragenlijst die ze alleen in kon dienen met een speciale code en een extra beveiliging met een verificatie op haar mobiele telefoon.

Evengoed is dat hele systeem zo lek als een mandje, had

Femke gezegd. Iedere opsporingsambtenaar kan zich voordoen als klant. Maar goed, dat is ons probleem niet. En het gaat alleen om de informatie hè, Carla, we oriënteren ons. Het is niet gezegd dat we het ook werkelijk zo gaan doen want daar ben ik het nog helemaal niet over eens met mezelf en of je het nou leuk vindt of niet, er komt een moment dat ik het verder met Nina bespreek. Dit is veel te ingrijpend om alleen te dragen. Daar viel niets tegen in te brengen, had Carla begrepen.

De Zusjes Kierewiet, zo werden ze op de basisschool genoemd, Carla en Femke Kierleman. Dat bleef zo op het vwo, doordat ze daar nog jaren met hetzelfde clubje kinderen zaten opgescheept als waar ze op het schooltje al bevriend mee waren, uit de elite van het dorp van wie het nageslacht nu eenmaal vanzelfsprekend naar het lyceum een paar kilometer verderop ging. Niet dat ze zelf met hun ouders nou ook in een villa of een landhuis of zelfs een klein kasteeltje woonden, hun welstand was bescheiden vergeleken bij het oud geld dat hier de toon zette, maar ze staken toch voldoende boven de rest uit om op zijn minst in hun kring gedoogd te worden. De kruideniers en boerenkinkels waar ze met zijn allen op neerkeken waren voortgekomen uit de horigen die ze ooit waren geweest en in de praktijk nog steeds waren, de omgangsvormen waren in grote lijnen nog steeds gelijk aan die tussen meesters en knechten.

En dan was papa in feite ook niet veel meer dan een kruidenier, ze hadden het waarschijnlijk toch vooral aan hun Amsterdamse afkomst te danken dat ze werden opgenomen in het elite-clubje, die afkomst suggereerde iets avontuurlijks. Papa was, na zijn ontslag bij de Bijenkorf, in dienst gekomen bij de Hema, was daar opgeklommen tot teamleider en kreeg tenslotte het aanbod om filiaalmanager te worden van de spiksplinternieuwe vestiging in het dorp, op voorwaarde dat hij daar dan ook wel ging wonen. Mama, tot dan toe met een groter salaris dan hij – ze was hoofd inkoop bij de Peek & Cloppenburg die haar zelfs een baan bij de hoofdvestiging in Duitsland aanboden, een van hun mooiste filialen in Düsseldorf – ging natuurlijk met hem mee. Ze sloeg het aanbod voor Duitsland af en hield het nog een tijdje vol om heen en weer te reizen naar Amsterdam, maar toen ze zwanger werd van Mark werd het zowel haar als het bedrijf te veel en gaf ze haar mooie positie daar op, ze werd huisvrouw en dat is ook een beroep, hield ze jarenlang vol, tegen beter weten in. We hadden hier nooit moeten blijven hangen, zeiden de zusjes tegen elkaar toen het al te laat was en ze, van hun keurige studies in Leiden en Utrecht teruggekeerd op het oude honk dat vanuit hun genealogie gezien niet eens hun oude honk was, al volledig ingesneeuwd waren geraakt in het comfort van een mooie nieuwe doorzonwoning met voor- en achtertuin – het dorp groeide mee met de vraag naar huisvesting buiten de gentrificerende grote steden –

en een vaste baan met toekomst bij respectievelijk de gemeente en het waterschap. Met elk twee kinderen die weer naar hetzelfde rotschooltje gingen en vandaar naar hetzelfde lyceum in de iets grotere provincieplaats verderop, was hun leven compleet.

Ze was niet heel verbaasd geweest over het feit dat Jules als eerste over een groot feest voor haar vader was begonnen. Peter Kierleman – bij het voluit denken van haar vaders naam ging er een lichte rilling door haar heen – en Jules Prinsen konden het uitstekend met elkaar vinden. Het enthousiaste en open karakter van Jules was voor haar vader een pleister op de wonde voor het feit dat een van zijn dochters voor een vrouw had gekozen in plaats van voor een man. Hij had, conservatief als hij was, liever twee echte schoonzons gehad, maar hier was dan toch een man, ook in Femke's leven.

Wat ook meespeelde bij zijn sympathie voor de harde werker Jules was zijn ergernis over het in zijn ogen losbollige bestaan van zijn eigen zoon Mark: wanneer zou die eindelijk eens volwassen worden? Zoals Jules?

Mark leek, zover Carla kon zien, niet erg onder de indruk van de innige verstandhouding tussen die twee. Alleen Femke's vrouw Nina merkte zijn diep weggestopte wrok hierover op. Ze probeerde die ook weleens ter sprake te brengen, maar ze stuitte daarbij op wat zij de Kierlemanmuur noemde: achter die muur was alles altijd veilig en goed en dat moest vooral zo blijven. Deze familie hield

niet van conflicten.